

PHILIP REEVE

DRAGONII
NU EXISTĂ

Traducere din limba engleză
de Iulian Bocai

POLIROM
2021

9

— Sfinte Hristoase! a spus Brock. Asta cine mai e?

Nu i-a răspuns nimeni, așa că a smuls cuțitul din mâna fetei, a tras-o într-o parte și a aruncat-o în iarbă ca să intre în adăpost. Era o fată de vreo doisprezece-treisprezece ani, purtând

niște rămășițe din aceleași haine colorate de duminică cu care erau îmbrăcate fetele din sat. O bonetă, ca un fluture cu aripa frântă, i s-a desprins din păr când a căzut pe jos, iar vântul a luat-o și a dus-o sus peste stânci.

Brock a ieșit din peșteră ținând în mână cuțitul fetei.

— Proștii! a zis. Au lăsat-o aici. Ca dar pentru vierme. Iisuse! Landgraful mi-a spus de asta. Cum, în vremurile păgâne, oamenii lăsau o fecioară pe munte ca sacrificiu. Dar nu credeam că într-adevăr ar face asta.

— *Știam* că îmi ascund unele lucruri, a spus Flegel, prefăcându-se că abia atunci își dă seama de adevăr.

Fata se ridicase, holbându-se la vânătorii de dragoni. Flegel a tresărit când i-a întâlnit ochii, de parcă l-ar fi ars cu privirea.

Brock i-a ridicat mâinile fetei și s-a uitat la urmele lăsate de funie pe încheieturile ei subțiri.

— Au legat-o de copacul de-acolo, a spus el. N-au așteptat să vadă dacă vine viermele după ea, au fugit înapoi în Knochen. Din fericire, a

avut cuțitul ăsta la ea. Probabil că a reușit să taie legăturile și a venit să se ascundă aici.

— Nici ea nu poate să vorbească? a întrebat Flegel. O fi și ea mută, ca băiatul ăsta?

— E speriată, a răspuns Brock.

Când a coborât privirea spre fată, Ansel a văzut pe fața lui un soi de liniște pe care n-o mai văzuse niciodată până atunci. După atâția ani de vânat dragoni imaginari, cu rutina lor ușoară, găsisse în sfârșit ceva diferit. Probabil se întreba cum avea să-i facă loc fetei în planurile lui.

— O să muriți, a spus fata brusc, surprinzându-i pe toți.

Vântul sufla, aducând miros de ploaie și ridicând șuvițe din părul ei negru ca funinginea.

— Dacă stați aici, o să muriți, a adăugat. O să vină dragonul.

— Nu trebuie să te temi, a spus Brock.

— Brock e un mare vânător de dragoni, a spus Flegel. Uite ce armură are și ce sabie poartă. E soldatul lui Dumnezeu și a fost ales să scape muntele ăsta de dragon.

Fata s-a uitat neîncrezătoare la armură și la sabie.

— N-o să-ți folosească la nimic, a zis ea. E prea mare. A venit aseară. La apus. L-am auzit mârâind și frecându-și trupul de zid.

— Cred că era un lup, a spus Brock. A auzit un lup și a crezut că era viermele.

— Am mai văzut lupi, a zis fata cu încăpățănare. Știu cum arată, dar ăsta nu era lup. I-am văzut ochiul privind-mă printre pietre. I-am mirosit răsufierea.

— N-avea cum să fie mai îpuțită decât ea, a spus Flegel cu răutate.

Dar era adevărat, fata răspândea un miros de frică râncedă; sudoarea și urina intraseră în țesătura hainelor ei zdrențuite și se amestecaseră cu izul pieilor netăbăcite de oaie în care se învelise ca să se apere de frig.

Flegel s-a întors spre Brock și Ansel.

— E nebună. Da, mi-o amintesc acum. Mi-au arătat-o în sat în ziua când am ajuns. E fata ciobanului care-a dispărut în munți. Mamă-sa e nebună, iar ea e și mai rău. Nu poți să crezi nimic din ce-ți spune. Îți închipui c-ar fi lăsat-o aici

dacă era întreagă la minte? E nebună, de-aia au ales-o pentru sacrificiu.

— N-ai încercat să-i oprești, deci?

— Nu știam! a chițăit călugărul. Era acolo când am venit, dar apoi a dispărut. Știam că sunt agitați în legătură cu ceva. Știam că îmi ascund ceva, dar habar n-aveam ce răutate puseseră la cale.

Însă *știuse*. Știuse tot timpul. Puteai să-i simți vinovăția în voce și s-o citești în ochii lui răniți și furioși.

— Ce-o să facem cu ea, Brock? a întrebat.

Celălalt l-a privit. Nările au început să-i tremure. Sus, pe munte, s-a pornit o ploaie cu tunete.

— Ar fi mai bine să intrăm, a spus. Adu și caii. Nu trebuie să-i lăsăm afară dacă sunt lupi prin preajmă.

Ansel a înduplecat caii să intre prin ușa din zid. Prima parte a peșterii era lată și înaltă. Cineva făcuse acolo o îngrăditură pentru animale, separată printr-un zid mai scund de încăperea ciobanilor din spate, unde tavanul peșterii cobora până la podea, negru de fumul și funinginea multor

focuri. Ansel a priponit caii și a ieșit să le aducă apă într-o găleată de piele, în timp ce Brock le-a cerut lui Flegel și fetei să-l ajute să care bagajul.

Până s-a întors Ansel de la pârâu, ploaia se întese, căzând în perdele peste vale și lovind iarba cu șuierături puternice. Tunetul bubuia ca niște uși izbite de perete, răsunând prelung între stânci. Ploaia s-a preschimbat din nou în grindină și s-au înghesuit cu toții în partea din spate a peșterii, tușind de la fumul scos de rădăcinile de buruieni care ardeau în vatră. Într-un colț era un teanc de piei de oaie neargășite.

— Nu-mi place asta, a mormăit Flegel. Nu-mi place deloc. Nu era nevoie să urcăm până aici, Brock. Dacă se stârnește vreo furtună de zăpadă și ne prinde aici? Avem mâncare doar pentru două zile. Ce-o să mâncăm? Și ce facem cu fata? O să-ți strice planul, nu? Ce-o să *facem* cu ea?

Brock s-a uitat la fată. Focul lucea pe armura lui, pe cicatricea netedă și argintie și-n ochii lui negri și secretoși. Își amintea toate poveștile cu cavaleri pe care le auzise în copilărie. Cât visase să fie într-o zi unul dintre cavalerii în armură